

[Knuud Jespersen.]

enhver at se skattebøgerne, og det var en god mulighed, som havde stor præventiv virkning. Nu er den folkelige kontrol med borgernes skatteydelse væk, og desuden er der vedtaget nye ekstraordinære afskrivningsmuligheder, som muliggør fradrag i bruttoindkomsten for privatforbrug. Sådanne skatteregler er uretfærdige, og de giver anledning til, at skatteyderne ræsonnerer som følgende: Er det tilladt at afskrive i tide og utide, så kan man vel også tillade at glemme nogle renteindtægter her og pantebrevsfortjenester dér.

Ved hjælp af et simpelt regnestykke, som er opstillet i bemærkningerne, viser det sig, at der blev unddraget 17 milliarder kr. i 1973. Hvis statistikken havde været komplet, kunne man have lokaliseret disse skatteunddragelser helt nøjagtigt. Foreløbig tyder skattereglerne og det tilgængelige statistiske materiale på, at det først og fremmest er B-indkomster, der undrages beskatning.

Som eksempler på hullerne i skattekontrollen har vi nævnt kreditinstitutters, bankers og sparekassers meddelelser til ligningsmyndighederne. Disse meddelelser skal kun gives efter finansministerens eller skatterådets forlangende ifølge gældende lov, men vi mener, at de skal gøres obligatoriske og regelmæssige. Endvidere har vi nævnt, at forsikringsselskaberne bør meddele ligningsmyndighederne, hvem der får udbetalt erstatninger og erstatningernes størrelse. Hvis et totalt afskrevet skib synker, er det ikke ligegyldigt, hvilke beløb redere får udbetalt, og det er alle den slags smuthuller i skattelovene, som vi vil henlede regeringens opmærksomhed på, og som vi især vil henlede ligningsmyndighedernes opmærksomhed på.

På denne baggrund vil jeg anbefale forslaget til folketingets velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Guldberg):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at

fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af konvention om fiskeri og bevaring af de levende rigdomskilder i Østersøen og bælterne.

Det er regeringens opfattelse, at denne konvention, der er afsluttet mellem de syv lande, der grænser op til Østersøen, udgør et naturligt led i de bestræbelser, man fra dansk side har udfoldet for på internationalt plan at regulere havenes levende ressourcer.

Således har Danmark gennem tilslutning til fiskerikonventionerne vedrørende Nordøstatlanten og Nordvestatlanten allerede i mange år deltaget i lignende bestræbelser på internationalt plan, og ratificering af denne konvention kan ses som et naturligt videre skridt i samme retning.

Der har gennem flere år såvel fra dansk som fra udenlandsk side været udtrykt ønske om en regulering af fiskeriet i Østersøen, men så længe ikke alle stater i Østersøområdet havde etableret diplomatiske forbindelser, var en sådan international regulering omfattende samtlige Østersøstater ikke mulig. Jeg synes, det er glædeligt her at se et konkret praktisk resultat af afspænding i denne del af verden.

Den foreliggende fiskerikonvention er på flere måder mere vidtgående end andre tilsvarende fiskerikonventioner — konventionen omfatter, således som dens titel angiver, ikke blot fisk, men alle havets levende rigdomskilder som f. eks. skaldyr, sæler og hvaler.

Det er endvidere væsentligt at bemærke, at den kommission, der skal sikre opfyldelse af konventionens formål, kan foreslå enhver foranstaltning, der vedrører bevarelsen og den rationelle udnyttelse af havets rigdomskilder. Regeringen finder det rigtigt, at der på denne måde skabes en stærk kommission og dermed mulighed for en effektiv konvention.

Udgifterne i forbindelse med Danmarks deltagelse vil være ret beskedne og vil næppe overstige ca. kr. 30.000 årligt til sekretariatsarbejde og til betaling for bistand for tekni-

[Udenrigsministeren.]

ske og videnskabelige organisationer. Hjemmelen til afholdelse af disse udgifter vil blive søgt over fiskeriministeriets budget.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne anbefale, at folketinget meddeler sit samtykke til ratifikation.

Formanden:

Jeg skal lade den første sag på dagsordenen udgå, da udvalget ikke har afsluttet sit arbejde.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om tilbageføring af arbejdsformidlingen til fagbevægelsen [af Freddy Madsen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. IV) findes i tillæg A. sp. 73, fremsættelsen i tidenden sp. 127).

Formanden:

Sammen med denne sag foretages den følgende på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring [af Aage Frandsen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. VIII) findes i tillæg A. sp. 1047, fremsættelsen i tidenden sp. 1194).

Forslagene sættes til forhandling.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Til forhandling foreligger dels det af den kommunistiske folketingsgruppe fremsatte forslag til folketingsbeslutning om tilbageføring af arbejdsanvisningen og kontrollen til fagbevægelsen, dels det senere af medlemmer af socialistisk folkepartis gruppe fremsatte forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

Jeg skal først knytte nogle bemærkninger til det, der er fælles for de to her i tinget fremsatte forslag, og derefter gå ind på de spørgsmål, der er særlige for socialistisk folkepartis forslag.

Det, som er fælles for de to her i tinget fremsatte forslag, er, at arbejdsformidlingen — kommunisterne siger tillige kontrollen — skal tilbageføres til fagbevægelsen. Det kan være nødvendigt at minde om baggrunden for den lovgivning, som således nu foreslås ændret.

I foråret 1968 vedtog folketinget med stort flertal en ændring af loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring. Hidtil havde den offentlige arbejdsformidling bestået af de offentlige arbejdsanvisningskontorer og af arbejdsløhedskasserne og deres afdelinger. Ved ændringen . . .

Formanden:

Undskyld, vi kan ikke have den uro, specielt i sidekabinettet.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

. . . Ved ændringen samledes al arbejdsformidling og ledighedskontrol på de offentlige arbejdsformidlingskontorer, samtidig med at mulighederne for at få tilladelse til arbejdsanvisning begrænsedes væsentligt. Hensigten hermed var at gøre det samlede arbejdsanvisningssystem mere smidigt og effektivt.

I og med ændringen, der trådte i kraft den 1. april 1969, knyttede den offentlige arbejdsformidling nærmere kontakt med arbejdsmarkedets organisationer gennem indførelse af arbejdsmarkedsnævn for hvert arbejdsformidlingskontor, og på landsplan oprettedes samtidig landsarbejdsnævnet som rådgivende organ for arbejdsdirektoratet.

Der har naturligvis i den forløbne periode været behov for mindre ændringer og tilpasninger, navnlig i forbindelse med hele den nye kommunale struktur, men der er ikke hidtil fremkommet noget, som har ændret ved de mål, der var tilsigtet med det ændrede system. Det bør måske bemærkes, at loven blev gennemført af den regering, som efter valget i 1968 blev dannet af partierne konservative, radikale og venstre, men lovforslaget var i øvrigt forberedt igennem et omfattende udvalgsarbejde af den foregående regering.

Det er altså denne ordning, som de to forslag nu sigter på at ændre, og jeg har grundet lidt over forslagernes ordlyd. Der tales om tilbageføring, respektive overgang, til